

τῶν Εὐρωπαίων. Δὲν κατάγεται δὲ ἐκ μίξεως εὐρωπαϊῶν καὶ μαύρων ἀλλ' ἔχει ἐντελῶς καθαρὸν τὸν τύπον τοῦ ἀφρικανοῦ αἰθίοπος, μετ' ὅλων, καὶ τῶν μικροτάτων χαρακτηριστικῶν τῆς μαύρης φυλῆς.

Ἐκ τοῦ Λυομένου Προμηθεὸς, τοῦ συναποτελουμένου μετὰ τοῦ Πυρφόρου καὶ τοῦ Δεσμώτου τὴν ὑψηλότεραν τῶν Αἰσχυλείων Τελογιῶν, μόνον ὀλιγοστίνα τινὰ τεμάχια περιεσώθησαν, ὧν τὸ σπουδαιότερον, ἐνῷ ὁ φιλόσοφος Τίταν ἐκτίθηται τὸ πολυετές μαρτύριόν του, περιῆλθεν ἡμῖν ἐν καλλιεπστάτῃ λατινικῇ Μεταφράσει τοῦ Κικέρωνος (Tusculana 2, 40, 23—25). Τοῦ ἀποσπάσματος τούτου τὴν ἐξελληνίσαν πρό πολλῶν ἐτῶν ἐπεχείρησεν ὁ ἐν Κερκύρᾳ λόγιος ἀνὴρ κ. Κάρλος Μάνεσις, ἥδη δὲ ἐνδίδων εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φίλων του ἐπέτρεψεν ἡμῖν τὴν δημοσίευσιν. Πεποιθήμεν ὅτι ἡ ἐργασία αὕτη θέλει ἐκτιμηθῇ προσηκόντως παρὰ τῶν ἑλληνομαθῶν, οὓς δὲν θέλει διαφύγει ἡ ἐπιμέλεια μετ' ἧς ὁ μεταφραστὴς ἐτήρησε τὴν τολμὴν καὶ μεγαλορρημόνα φρασσεολογίαν καὶ τὴν ρυθμικὴν ἀκρίβειαν τοῦ αἰσχυλείου ἱαμβικοῦ τριμέτρου.

Εἰς προσεχῆ φύλλα τῆς «Ἐστίας» θέλομεν δημοσιεύει ἐμμέτρους νεοελληνικὰς μεταφράσεις ἐξ ἑλλήνων καὶ γερμανῶν ποιητῶν φιλοπονηθείσας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ γηραιοῦ λογιῶ, ὅστις διατελέσας φίλος καὶ θαυμαστὴς τοῦ Σολωμοῦ συγκαταλέγεται μετὰ τῶν καλλιεργητῶν τῆς δημοτικῆς γλώττης.

Σ. τ. Δ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΤΟΥ «ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΛΥΟΜΕΝΟΥ» ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Παλαιγενεῖς Τιτᾶνες, Οὐρανοῦ γένος,
ῥμαίμονες, δέρχθητέ με σκληραῖς πέτραις
δεσμοῖσι προσπορπατόν, ὡς βαρυστόνους
κύμασι θαλάσσης νύκτα ναυδάτης τρέσας
ἔδησε ναῦν τοιῷδε μ' ὀχμάζει τρόπῳ
Κρονίδης, νόος δὲ Ζηνὸς Ἡφαίστου χέρας
ῶρρε λάβρους· ὁ δ' οὖν λυγρῷ σοφίσματι
τούτους ἐνείρας σφῆνας ἤραξεν μέλῃ
τέχνης ὑφ' ἧς ἐνοικος εἰμ'. Ἐρινύων
ἄκρα, πελασθεῖς τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ.
Ἦδ' ὁ δ' ἄν' ἡμᾶρ τρίτον, ἀπεύχετον φάος,
προσπτάς μ' ἄτερπής, ἀγκύλαις χηλαῖς βαλῶν,
ῶμαῖς σπαράσσει γένυσιν οἰωνὸς Διός·
πίονος ἔπειτ' ἄρ' ἥπατος πλησθεῖς ἄδην
μακρὸν ἰάχει, πρὸς αἰθέρος δ' ἄρβεις πτυχὰς
πτηγῆς δι' οὐρᾶς αἶμα προσσάινει τόδε·
ὅταν δὲ βρωθὲν ἦπαρ οἰδάνῃ νέον
αὐθις ποτᾶται μάργος οἰκτίστη βορᾶ.
ὦδ' οὖν τρέφω τόνδε ταμίαν λώβης πικρᾶς,
ὃς ἀρθίτῳ με ζῶντ' ἄχει λυμαίνεται,
στερραῖς πέδαις γάρ, ὡς ὀρθ', ἀλούς Διός,
στέρνοις ἀλαλκεῖν δεινὸν ἔρην οὐ σθένω.
Οὕτως ἐμαυτοῦ νῦν ἀπωρφανισμένος
θυμοφθόρον νόστημ' αἰεὶ φέρω τάλας,
θανάτου πόθῳ τῆρδ' ἐκλυσιν ζητῶν δῦης,
πάμπαν τελευτῆς δὲ σθένει βουλῇ Διός.
Τοῖον παλαῖον πάθος ἐπικλωσθὲν χρόνοις
μελαμπαγὲς ὅτυγνοῖς τοδ' ἐζευξεν δέμας,
ἐξ οὗ τεττηκοῖ' Ἡλίου φοῖβη φλογὶ
σταλάγματ' αἰὲν Καυκάσου τέγγει πέτρας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά

Τὸ Μουσεῖον τοῦ Λονδίνου ἀπέκτησε κατ' αὐτὰς πλινθίνους τινὰς πλάκας εὐρεθείσας ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἀποτελούσας οἶον τὸ μουσικὸν ἄρχεον τῶν Φαραῶ διακόσια ἔτη πρὸ τοῦ Μωϋσέως. Περιεργοτάτη εἶνε ἰδίως ἡ πλάξ, ἐφ' ἧς ἀνεγράφησαν αἱ διαπραγματεύσεις περὶ τοῦ γάμου ἐνὸς τῶν Φαραῶ μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῆς Βαβυλῶνος. Ἡ ἀλληλογραφία τῶν δύο μοναρχῶν ἐπιφέρει μέγα φῶς ἐπὶ τῶν αὐλικῶν ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς παναρχαίας ἐκείνης ἐποχῆς.

— Ὁ ἐπιφανὴς Γάλλος ἀρχαιολόγος Κολλινιὸν ἐξέδωτο πρὸ μικροῦ τὸν πρώτον τόμον τῆς Ἱστορίας τῆς ἐλληνικῆς γλυπτικῆς, πολυτελέστατα τυπωμένον ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ Διδότου καὶ κεκοσμημένον διὰ παντοίων εἰκόνων.

Φιλολογικά

Ἐξεδόθησαν τῆς μὲν Revue des etudes grecques τὸ α' τεῦχος τοῦ πέμπτου τόμου (Ἰανουαρίου - Μαρτίου 1892) τοῦ δὲ Bulletin de Correspondance Hellénique τὰ τεύχη α' - γ' τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους (Ἰανουαρίου - Μαρτίου 1892). Εἰς ἀμφοτέρω τὰ δημοσιεύματα ταῦτα ἔχουσιν, ὡς συνήθως, περιληφθῆ λίαν ἱκανοῦσάστοι διατριβαί. Καὶ ἐν μὲν τῇ Revue ἀναγινώσκουμεν κατὰ πρώτον πραγματείαν τοῦ H. Weil περὶ τοῦ περιωθέντος τελευταίου μέρους τοῦ κατὰ Φιλίππιδου λόγου τοῦ Ὑπερίδου, ὅπερ πρώτος ἐδημοσίευσεν ὁ Kenyon ἐν τοῖς Classical Texts from Papyri of the British Museum. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ λίαν εὐπροσθέκτου τούτου εὐρήματος, εἶναι ἡ γενομένη κατηγορία κατὰ τοῦ Φιλίππιδου ἡ εἰδικῶς λεγομένη γραφὴ παρανόμων, ἀπηγγέλη δὲ ὁ λόγος ὑπὸ τοῦ ῥήτορος μετὰ τῶν ἐτῶν 378 καὶ 371. Ἀνατυπώνει δὲ ὁ W. καὶ τὸ κείμενον τοῦ Kenyon μετὰ τῶν σχετικῶν κριτικῶν σημειώσεων. Ὁ G. Weber δημοσιεύει, δεύτερος, περιήγησιν εἰς τὴν κοιλιάδα Καῦστρου καὶ λίαν ἐπιτυχῶς περὶ τὰ νὰ λύσῃ διάφορα τοπογραφικὰ ζητήματα σχετικά πρὸς τὴν παρακαύστριον πόλιν Ὑπαιπία καὶ ἄλλας τῆς ῥηθείσης κοιλιάδος τοποθεσίας. Δέχεται δὲ δύο Διὸς ἱερὰ, ἐν μὲν παρῶν μνημονευόμενον ὑπὸ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου καὶ τοῦ Θουκυδίδου, ἕτερον δὲ μεσόγειον, ὅπου τὸ σημερινὸν Βίργι, ὅπερ κατὰ διὰ πολλὴν ἔσχε τὰς ἐξῆς ὀνομασίας: Διὸς ἱερὸν, Χριστόπολιν, Πύργιον, Βίργι ἢ μᾶλλον Μπίργι. Παραλείποντες τὰς Σημειώσεις περὶ τῶν μουσικῶν προσδλημάτων τοῦ Ἀριστοτέλους τοῦ d'Eichthal καὶ Th. Reinach, τὰς Μελέτας περὶ τῶν ἀνεκδότων ἔργων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἱκτῶν τοῦ κ. Κωστομοίρη καὶ ἄλλων, σημειούμεν ὀλίγας λέξεις περὶ τῶν ἐξῆς ἀκόμη πραγματειῶν. Ὁ E. Babelon ἀφορμὴν λαμβάνων ἐκ τινος βασιλικοῦ νομίσματος τῆς Πάφου, πρὸς ὃ σχετίζεται δύο κυπριακῆς ἐπιγραφῆς, ἀποκαθιστᾷ τὸ ὄνομα ἀγνώστου τέως βασιλέως τῆς Πάφου ὀνομαζομένου Τιμαῖρου ἢ Τιμαῖρου, ὅστις πιθανώτατα εἶναι ὁ αὐτὸς πρὸς τὸν παρὰ Πολυδεύκει· Τιμαρχον, τὸν πατέρα τοῦ Νικοκλέους «ὃ τὰς παραινέσεις ὁ Ἀθηναῖος σοφιστὴς ἔγραψεν (Πολυδ. 2.95 σ 78 Bekker)». Ὁ δὲ G. Schlumberger δημοσιεύει ἐκ τῆς ἐκείνου συλλογῆς περίεργα βυζαντινὰ περίεργα ἢ φυλακτὰ «πρὸς ἀποδιδῶσιν παντὸς κακοῦ ἀπὸ τοῦ φαρμάκου», ὧν παραθέτει καὶ ἀπεικασματα καὶ μεταγράφει τὰς διαφόρους αὐτῶν ἐπιγραφὰς. Δημοσιεύεται δὲ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ μακρικὸν δακτυλίδιον καὶ λόγος γίνεται περὶ ὁμοίων δακτυλιδίων. Ἐν σελ. 91 ἀναγνωσκόμεν πᾶντως: «Ἅγιος ἄγιος κύριος Σαβαώθ πλήρης ὁ οὐρανός. Τέλος, ὁ κ. Legrand δημοσιεύων τὴν γνωστὴν

τοῦ Βησσαρίωνος ἐπιστολὴν πρὸς τὸν παιδαγωγὸν τῶν τέκνων τοῦ Θωμᾶ Παλαιολόγου, καθιερῶν ὅτι τὸ ἐκεῖ ἀναφερόμενον Τζίκολον ἢ ἄλλον Τζίγκολον οὔτε ἡ Σικελία εἶναι οὔτε ἄλλο τι, ἀλλὰ τὸ Cingoli. Ἀντὶ δὲ Κώμου ἢ Κόσμου ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιστολῇ, γραπτέον Ὅσμου καὶ εἶναι τὸ Osimo. Ἦτο δὲ κατὰ τοὺς τότε χρόνους ἐπίσκοπος Τζίγκολος καὶ Ὅσμου ὁ Γάσπαρ Zaccchi, ἀνὴρ γνωστότατος ἐν τῇ γραμματικῇ ἱστορίᾳ τοῦ ΙΕ' αἰῶνος. Τὸ δὲ Bulletin εἶναι κατ' ἐσχέρην ἐπιγραφικόν. Περιέχει δὲ ἐπιγραφὰς τῶν Οἰνοκόων τῆς Λυκίας, τῆς Ἀλεξανδρείας, βυζαντινὰς τῆς Δράμας, τῆς Χαλκίδος, τῆς Ἀστυπαλαίας καὶ τῆς Ἀνάφης, τῆς Δήλου, τῆς Κῆ, τῆς Ἱπείρου. Ἐτι δὲ τρεῖς πραγματείας τὰς ἐξῆς: τοῦ L. Heuzey περὶ τῆς πεπλοφορούσης ὀρχηστρίδος τοῦ Auguste Titeux, ἣν ἐδώρησε πέρυσιν εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λουβροῦ ὁ γλύπτης Cavalier. Ὁ Titeux εἶχεν ἀποκτήσῃ τὸ ἀγαλμάτιον ἐκείνῳ (τὸ ὅποιον δι' ἀνακαταστάσεως ἔχει γίνῃ πασίγνωστον) ἤδη ἀπὸ τοῦ 1846 ἐν Ἑλλάδι, πολὺ δηλαδὴ πρὶν ἢ ἐπιχειρηθῶσιν ἀνασκαφαὶ ἐν Τανάγρα. Τ. Μ. Α. Καμπάνη περὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀποξηράνσεως τῆς Κωπαίδος. Καὶ τοῦ E. Legrand περὶ τοῦ (κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1890) εὐρεθέντος ἐν Τροιζίνι Ἑρμοῦ. Πέντε φωτοτυπικοὶ πίνακες καὶ ἐν σχεδιογράφημα τῆς Κωπαίδος κλείουσι τὸ βιβλίον.

— Ὁ γνωστὸς εἰς ἡμῶν γάλλος συγγραφεὺς Gaston Deschamps συνήγαγεν εἰς ἓνα ὀγκώδη τόμον καὶ ἐξέδωκε παρὰ τῶν ἐν Παρισίοις ἐκδότῃ Armand Colin ὅσα κατὰ καιροὺς ἔχει γράψῃ περὶ τῶν ἡθῶν καὶ τοῦ βίου τῆς συγχρόνου Ἑλλάδος, ἐξ ὧν ἀπόσπασμα ἐδημοσιεύθη πρό τινας καὶ ἐν τῇ Ἑστίᾳ. Τὸ βιβλίον τοῦ x. Δεσσάν τιτλοφορεῖται «La Crée d'aujourd'hui» καὶ διακρίνεται εἰς δεκατέσσαρα κεφάλαια, ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς εἰς Ἀθήνας ἀφίξεως καὶ καταλήγοντα εἰς ἀσέβεις ἐμπνευσμένας ἐκ τῶν ἐθνικῶν ὀνειρῶν τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων. Παρατοῦται δὲ τὸ ὅλον σύγγραμμά διὰ τῶν ἐξῆς λόγων: «Ἡ Ἑλλάς, ὅποιαι-δήποτε καὶ ἂν εἴνε αἱ ἀνακολουθεῖαι διὰ τῶν ὁποίων πολλάκις ἀποθαροῦναι τοὺς καλλιτέρους φίλους τῆς, θὰ ἐκπλήξῃ τοὺς φιλοσόφους καὶ ἀνακριθῶς γινώσκοντας τὰ κατ' αὐτὴν δημοσιολόγους, οἵτινες δὲν βλέπουσι πῶσον ταχέως προώδευται, οὐδ' ὅτι, ὅποια σήμερον εἶνε, διαφέρει πολὺ τῆς ποτε Συγχρόνου Ἑλλάδος τοῦ Ἐδμόνδου Ἀμποῦ. Ὁ διατρέχων τὴν ἡρωϊκὴν καὶ ὠραίαν, τὴν ἐνδοξὴν καὶ γλυκυτάτην αὐτὴν γῆν, διαβλέπει διὰ μέσου τῶν ἀβεβαιότητων καὶ τῶν μικροβλιωτήτων τοῦ παρόντος, μέλλον, πιθανῶς οὐχὶ ἀνάξιον τοῦ παρελθόντος. Παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἀκροπόλεως ὅπου οἱ καλλιτέχναι θαυμάζουσι μικρὸν ναὸν ὅστις φαίνεται τεράστιος, καὶ ὅπου παλαιὸν ἀριστοτέχνη ἐλάξενσαν κίλλος ἀπαράμιλλον, ὑπάρχει λαὸς, ὅστις ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἀντεῖχτο τοῦ βίου τόσον ἰσχυρῶς, ἂν δὲν τὸν ὑπεστήριζε μεγάλη τις ἐλπίς. Ὁ ἀνακινούμενος οὕτως λαὸς ζῇ ὀλίγον τι ἀσκόπως καὶ ἀτάκτως, ἀλλ' ὅμως ζῇ· τοῦτο εἶνε τὸ αὐσιμὸς. Ἀγωνίζεται ἐν συμμορφώσει τὸ βῆμά του πρὸς τὸ βῆμα τοῦ κόσμου ὅστις προηγῆται αὐτοῦ. Ὡς οἱ ἐπὶ τὰ κοιμώμενοι τῆς Ἐφέσου, ἐξυπνίσας ἐπανεῖδε τὴν οἰκουμένην πολὺ μεταβληθεῖσαν. Ἀγωνίζεται νὰ καταστῇ ἐνήμερος τῶν πραγμάτων. Θὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Ἀκριβῶς διότι ἀπὸ τοῦδε πρέπει νὰ στηρίξωσιν ἐλπίδας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ συμβάλλωσιν μετ' αὐτῆς, οἱ ἀγαπῶντες αὐτὴν καὶ εἰλικρινῶς ζητοῦντες νὰ τὴν γνωρίσωσι κατὰ βάθος, χρεωστοῦναι νὰ τῆς λέγων πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν».

— Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ νεκροῦ Ζουριὲν Δελαγαρθιέρ, ἐξέλεξεν ἐταῖρον αὐτῆς τὸν Ἑρνέστον Λαβίς, καθηγητὴν τῆς ἱστορίας ἐν τῇ

Σαρβοννῇ. Ἀντίπαλοι αὐτοῦ ἐν τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ ἦσαν ὁ Ζελᾶ καὶ ὁ κριτικὸς Βρυννιετιέρ.

Ἐπιστημονικά

Παρετηρήθη ἐσχατῶς φαινόμενον, ὅπερ ἐξέπληξε τὸν ἀπανταχοῦ ἐπιστημονικὸν κόσμον. Εἰς ἀσπὴρ τοῦ Ἡνιόχου ἀφού ἀνέλαμψεν ἐπὶ δύο μῆνας βαθμιδὸν ἐθέσθη καὶ ἐχάθη. Οἱ ἀστρονόμοι ἀποδίδουσι τοῦτο εἰς καταστροφὴν τοῦ ἀστέρος προσεβούσαν ἐκ συγκρούσεως ἢ ἄλλης τινὸς ἀγνώστου αἰτίας.

— Εἰς γενικὴν συνεδρίᾳσιν τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρίας τοῦ Μονάχου, συγκροτηθεῖσαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ πρίγκιπος Λουδοβίκου, ὁ καθηγητῆς τοῦ γυμνασίου Τσίμμερερ ὡμίλησε περὶ τῶν Ἰωνίων Νήσων, ἃς ἐσποῦδασε δι' ἐπανειλημμένον ἐκδρομῶν. Ἐξέφρασε τὴν γνώμην ὅτι ὁ Ὀμηρὸς ἐγνώρισεν ἐξ αὐτοφίας τὰς νήσους, καθάπερ ἀποδεικνύει ἡ ἀκρίβεια τῶν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ περιγραφῶν. Ἀφού ἀνέπτυξε τὴν σπουδαιότητα τῆς Κερκύρας ὡς σταθμοῦ ἀνά μέσον Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος, καὶ εἰκόνας χαριέντως τὰ θέλητρα τῆς φύσεως καὶ τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων, ὁ ῥήτωρ ἔστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὴν Λευκάδα, ἥτις τὸ ὄνομά της ὀφείλει εἰς τοὺς πρὸς τὴν δυσμικὴν παραλίαν λευκοὺς βράχους. Τῆς Κεφαλληνίας τοὺς κατοίκους ἐπῆρσεν ὡς νοήμονας καὶ διατελοῦντας εἰς ζωηρὰν ἐπικοινωνίαν πρὸς τὸν ἔξω κόσμον. Περιγράφας τὴν Ἰθάκην, ἀντεπεξήλθε κατὰ τοῦ Χέρσερ, τοῦ κατακρίναντος τὴν ἀκρίβειαν τῆς ὁμηρικῆς περιγραφῆς. Τῆς Ζακύνθου ἐξήγε τὴν καλλιέργειαν, μνησθεὶς καὶ τὸν πηγῶν τῆς πίσεως. Τὸ τερπνὸν καὶ καλλιεπὲς αὐτοῦ ἀνάγνωσμα ἐπέρανεν ὁ Βαυαρὸς καθηγητῆς, εἰκονίσας τὴν ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου, ἧς ὑπῆρξε μάρτυς ἐν Κερκύρᾳ κατὰ τὸ 1887.

Μουσικά

Ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος εἶνε πλήρης περιγραφῶν τῆς ἐν Βιέννῃ μουσικῆς καὶ θεατικῆς ἐκθέσεως. Ἡ ἑκάστης αὕτη περιλαμβάνει διάφορα τμήματα· τὸ πρῶτον τοῦτον καλεῖται ἐθνογραφικὸν καὶ ἀντιπροσωπεύει εἰς τὰ βάθρα ἔθνη. Ἐν αὐτῷ ἐκτίθενται πλουσιώταται συλλογαὶ κινεζικῶν, Ἰνδικῶν καὶ αὐστραλιανῶν μουσικῶν ὀργάνων. Ἐτερον τμήμα ἱστορικὸν ἀπαρτίζεται ἐκ καιρικῶν καὶ λειψάνων ἀναγομένων εἰς τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀναπτύξιν τῆς μουσικῆς. Μεταξὺ τούτων ἄξιον λόγου εἶνε τὰ ἐκθέματα ἅτινα συνδέονται πρὸς τὸν βίον μεγάλων μουσικῶν, τοῦ Βεετόβεν, τοῦ Μότσαρτ, τοῦ Γκλόουκ κλπ. ὡς πρὸς τὸν Βάγνερ δὲ τοσαῦτα ἦσαν τὰ ἀποσταλμένα ἐκθέματα, ὥστε πληρωθῇ δι' αὐτῶν ἰδιαιτὴς σκιάς. Τὰ γερμανικὰ καὶ αὐστριακὰ θεάτρα σχεδὸν ὅλα ἔχουσιν ἰδίαν συλλογὰς εἰκόνων, ἀγαλμάτων, αὐτογράφων κλπ. σχετιζομένων πρὸς τὴν κατὰ καιροὺς ἀκμὴν αὐτῶν. Ἐκ τῶν ξένων κρατῶν πλουσιώς ἀντιπροσωπεύονται ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία. Ἐν τῷ γαλλικῷ τμήματι θαυμάζεται πλουσία συλλογὴ θεατρικῶν στολῶν τοῦ ΙΖ' καὶ ΙΗ' αἰῶνος, καὶ ἀτελεύτητος πινακοθήκη δραματικῶν συγγραφέων καὶ ἡθοποιῶν. Κατέχει δ' ἐπίσης τιμητικὴν θέσιν σειρά συμπλεγμάτων ἐξ ὁπτῆς γῆς, ἅτινα παριστάσι σκηνὰς ἐκ δραμάτων τοῦ Ρακίνα, τοῦ Κορνηλίου καὶ ἄλλων ποιητῶν παλαιῶν καὶ συγχρόνων. Εἰς τὸ γαλλικὸν τμήμα ἐκτίθενται καὶ μουσικὰ ὄργανα διασήμων ἱστορικῶν προσώπων, τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττας, τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης, τοῦ Ρουσσώ κλπ. Τὸ ἰταλικὸν τμήμα περιέχει πλὴν ἄλλων τὸ χειρόγραφον τοῦ Κορέως τῆς Σεβίλλης καὶ ἐν βιβλίον τοῦ Στραδισβαρίου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκθέσεως ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτῆς θεάτρου θὰ δώσωσι κατὰ σειράν παραστάσεις διάφοροι θίασοι γαλλικοί, γερμανικοί, ἰταλικοί, πολωνοὶ καὶ καὶ οὐγγρικοὶ ἐκ τῶν ἐσχωτέρων.